

[Holstein.]

tierner, i hvert Fald ikke paa disse Omraader har nogen partipolitisk Fortid eller Kartofler i den ene eller anden Retning at dyrke; og de har sagt mig: Tror De, at der er noget Menneske, som med Haanden paa Hjertet vil paastaa, at 540 Kr. i Aarsrente for en Mand i sin bedste Alder, som har mistet $\frac{2}{3}$ af sin Erhvervsevne og Arbejdsfærlighed, er til hverken at leve eller dø paa? Og jeg har maattet indrømme de paagældende, at det kunde jeg med min bedste Villie ikke se.

Jeg kan ikke se rettere end, at en Nedskæring, en mekanisk Nedskæring af den Art, dikteret af finanspolitiske Hensyn, den kan maaske budgetmæssigt komme til at tage sig godt ud, men hvis man vil gaa den hele Nedskæring efter, ikke taget fra et finanspolitisk, budgetmæssigt Synspunkt, men ud fra et samlet offentlig-finansielt Synspunkt, og tage i Betragtning, hvad alle disse Nedskæringer af Statsfinanserne har betydet i forøgede finansielle Byrder for Kommunerne og ved Siden deraf i forøgede økonomiske Byrder for private, ja, da bliver Billedet et andet. For hvad vil det sige, at en Mand med Familie, som har mistet $\frac{2}{3}$ af sin Erhvervsevne, skal leve af 540 Kr. aarlig? Ja, det vil simpelthen sige, at han maa have Hjælp — og rimeligvis i mange Tilfælde faar det — af sin Familie og Slægtninge eller af Venner og Bekendte, det er der ingen Tvivl om, saaledes er det i mangfoldige Tilfælde. Og jeg kan nævne et andet Eksempel, som jeg har meget nær ind paa Livet, et Eksempel fra min egen Kommune. Jeg har i flere Tilfælde villet give veltjente Arbejdere et Tilskud, en Art privat Aldersrente, om man vil, naar de ikke længere kunde udføre deres Arbejde effektivt som Landarbejdere, men endnu ikke havde naaet Aldersrentealderen, og ogsaa et Tilskud, efter at de har naaet Aldersrentealderen. Og jeg har saa bragt i Erfaring, at Kommunerne jævnlig sætter sig ganske ud over Reglerne i den nedskaarne Aldersrentelov, om hvor meget den enkelte maa have, for at han kan faa fuld Aldersrente, eller hvor meget han maa have, uden at Reduktionerne finder Sted efter den Procent, som er angivet i Aldersrenteloven. Dér tilsidesætter Kommunerne i mange Tilfælde — og efter min Mening med Rette — Aldersrentelovens Bestemmelser. Hjemme i min Kommune er det — ja, jeg fornærmer vel ikke nogen med at sige det — et rent konservativt-Venstre eller Venstre-konservativt Flertal, der raader i Kommunalbestyrelsen og har raadet i

Aarevis, der har aldrig været andet Flertal i Kommunen, det er Gaardmænd, Venstre-Gaardmænd, der er det overvejende Flertal. Ikke destomindre tilsidesætter de med koldt Blod — og i mine Øjne med Rette — Aldersrentelovens Regler om, hvad den enkelte maa have for at kunne faa hel Aldersrente, for at den paagældende ikke skal komme til at lide i fuldt Omfang under Bestemmelserne om den nedadgaaende Procent, naar han selv har noget ved Siden af.

Og hvad Arbejdsløshedsunderstøttelse angaar, da er jo Forholdet det, at Hovedbyrden af Arbejdsløshedshjælpen simpelthen er væltet over paa Hjelpekasserne, og dette er slet ikke noget, der er særegent for Kommunerne, hvor der er socialdemokratisk Flertal i Kommunalbestyrelsen. Jeg har f. Eks. bragt i Erfaring, at i en Kommune som Thisted, hvor Flertallet saa vidt mig bekendt er moderat-konservativt, er man højt oppe i Anvendelsen af Hjelpekassehjælp, dér sidder formodentlig nogle skikkelige, fromme Mennesker, som synes, at det er dog alligevel for haardt at gaa frem, saadan som det egentlig var tilsigtet fra den forrige Regerings Side, da den ophævede den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Hvad jeg fremfor alt synes maa være et Hovedmaal, naar denne Lovgivning, disse Lovforslag, skal omsættes i endelige Love, det er, at Kravet om Lydighed mod Lovene bliver det samme for Kommunalbestyrelser, som de Krav, der stilles overfor private Borgere til Lydighed mod Loven. Det bør ikke kunne finde Sted, at skiftende Kommunalbestyrelser snart, naar der er et konservativt Flertal, fortolker de sociale Love indskrænkende, i Strid med deres Hensigt, snart, naar der er et socialdemokratisk Flertal, fortolker dem udvidende, i Strid med deres Hensigt. Disse Love bør overfor Kommunalbestyrelserne lige saavel være, hvad vi Jurister kalder *lex perfecta*, som andre Love er det, de maa ikke være *lex imperfecta*, saaledes at der ikke er noget som helst Retshaandhævelsesmiddel overfor kommunale Myndigheder, som ønsker at tilsidesætte dem, og som positivt tilsidesætter dem. I den Henseende er der afgjort Lakuner i den gældende Sociallovgivning, der i højeste Grad trænger til at udfyldes, saaledes at Lovene bliver virkelig effektive i retlig Forstand.

I denne Henseende nærer jeg ingen Tvivl om, at mine Synsmaader i hvert Fald falder sammen med de Synsmaader, som „den lille vilde Hest“ er Tilhænger af. I det hele taget synes jeg, at „den lille vilde Hest“ i mange